

Sygn. akt VIII Cz 513/16

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodnicząca SSO Małgorzata Kończal (spr.),

Sędziowie SSO Jadwiga Siedlaczek, SSO Włodzimierz Jasiński

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2016 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Gminy Miasta T. – Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej w T.**

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Rejonowym w Toruniu

z dnia 13 czerwca 2016 r.

sygn. akt I C 622/16

postanawia:

uchylić zaskarżone zarządzenie.

/SSO Jadwiga Siedlaczek/ /SSO Małgorzata Kończal/ /SSO Włodzimierz Jasiński/

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 13 czerwca 2016 r. Przewodniczący zwrócił pozew na podstawie art. 130 § 2 k.p.c. wskazując, że pozew nie spełniał wymogów formalnych, z uwagi na usunięcie braków formalnych pozwu w zakresie dokładnego określenia żądania za każdy miesiąc oraz w zakresie dochodzonych pozwem skapitalizowanych odsetek poprzez złożenie tabelarycznego rozliczenia należności dochodzonej pozwem, które nie zostało podpisane przez osobę uprawnioną do reprezentacji powoda. Zdaniem Przewodniczącego, sprecyzowanie dochodzonego pozwem roszczenia wymaga złożenia pisemnego oświadczenia przez osobę uprawnioną do reprezentacji powoda.

Zażalenie na powyższe zarządzenie złożył powód wskazując, że nie było podstaw do żądania od powoda poprawienia i uzupełnienia pozwu. Zdaniem skarżącego, pozew został sformułowany w sposób właściwy i nie był dotknięty brakami uniemożliwiającymi nadanie mu biegu.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia oraz zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 130 §1 k.p.c., jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych lub jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty, przewodniczący wzywa stronę, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym. Mylne oznaczenie pisma procesowego lub inne oczywiste niedokładności nie stanowią przeszkody do nadania pismu biegu i rozpoznania go w trybie właściwym.

Jak trafnie dostrzeżono w doktrynie, ustawodawca we wskazanym przepisie nie definiuje pojęcia warunków formalnych, niespełnienie których uzasadnia ich usunięcie na podstawie art. 130 k.p.c. Próżno szukać takiej definicji w innych przepisach kodeksu postępowania cywilnego. Powszechnie przyjmuje się, że przez braki formalne, możliwe do usunięcia w omawianym trybie, rozumiane są wymagania ogólne pism procesowych określone w art. 126-129 k.p.c. i warunki ustanowione dla poszczególnych rodzajów pism (np. art. 187 k.p.c.). W piśmiennictwie sformułowano przekonujący pogląd, że art. 130 §1 zdanie pierwsze k.p.c. znajdzie zastosowanie tylko do pisma, które bez poprawienia lub uzupełnienia, nie nadaje się do wykorzystania przy zachowaniu reguł postępowania (S. Cieślak, Głosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2005 r., III UZ 20/04, Monitor Prawniczy 2008, nr 4, s. 223).

Zgodnie z art. 187 §1 pkt 1 i 2 k.p.c. do obligatoryjnych elementów pozwu należy dokładne określenie żądania, a także przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie, czemu złożony w niniejszej sprawie pozew czynił zadość. W pozwie powód wskazał bowiem precyzyjnie żądanie zasądzenia na jego rzecz od pozwanych określonej kwoty pieniężnej i podstawę faktyczną tego żądania. Natomiast szczegółowe uzasadnienie kwoty dochodzonej pozwem ma znaczenie dla oceny zasadności powództwa, nie zaś kompletności pozwu jako pisma procesowego. Należy więc odróżnić przepisy przewidziane w art. 130 k.p.c. od tych, które zostały zamieszczone w art. 207 §3 i art. 208 §1 k.p.c. Zdaniem Sądu Okręgowego, pozew nie był dotknięty brakami, które podlegałyby usunięciu w trybie art. 130 k.p.c., a tym samym wezwanie do ich usunięcia jak i późniejszy zwrot pozwu należało uznać za nieprawidłowe. Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości, że stanowisko Sądu Rejonowego, co do zakresu pojęcia braków formalnych pozwu, jest nieuzasadnione. Bez wątpliwości „braki”, do których uzupełnienia wezwał stronę powodową Sąd I instancji, odnosiły się do istoty sprawy i powinny podlegać ocenie dopiero w toku orzekania. Żądanie pozwu w jednoznaczny sposób obejmowało dochodzoną z tytułu opłat za korzystanie z lokalu oraz skapitalizowane odsetki kwotę, której części składowe powód wyraźnie wskazał w treści pozwu. Zasadność dochodzenia tychże kwot, w kontekście każdej z części składowych całego roszczenia, powinna podlegać badaniu na etapie merytorycznego rozpoznania sprawy. Podkreślenia wymaga, iż za przyjęciem stanowiska Sądu Rejonowego nie przemawia także powołane przez niego w treści uzasadnienia zaskarżonego zarządzenia orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2005 roku (sygn. Akt III CZP 28/05). Orzeczenie to dotyczyło bowiem sytuacji, w której powód nie powołał w ogóle w treści pozwu okoliczności uzasadniającej właściwość sądu, która wynikała jedynie z załączonych do niego dokumentów. W niniejszej sprawie powód wyraźnie określił żądanie, jak również jego podstawę faktyczną, tym samym stwierdzić należało, iż przedmiotowy pozew spełniał warunki formalne, określone w przepisach k.p.c.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na mocy art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 398 k.p.c. orzekł jak wyżej. Sąd Okręgowy nie orzekł o kosztach postępowania zażaleniowego na mocy art. 108 k.p.c.

/SSO Jadwiga Siedlaczek/ /SSO Małgorzata Kończal/ /SSO Włodzimierz Jasiński/